

POSTANOWIENIE

Dnia 29 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski (przewodniczący)

SSN Jacek Błaszczyk (sprawozdawca)

SSN Piotr Mirek

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 29 listopada 2023 r.,

w sprawie **J. N.**

zażalenia skazanego na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 września 2023 r., sygn. akt V KO 76/23,

o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnymi wyrokami Sądu Apelacyjnego w Łodzi:

- z dnia 10 maja 2022 r., sygn. akt II AKa 11/22, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 2 grudnia 2021 r., sygn. akt III K 73/21;

- z dnia 6 grudnia 2021 r., sygn. akt II AKa 172/19, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 3 kwietnia 2019 r., sygn. akt III K 11/19,

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 23 listopada 2023 r. skazany J. N. zwrócił się o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 10 maja 2022 r., sygn. akt II AKa 11/22, utrzymującym w mocy

wyrok Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 2 grudnia 2021 r., sygn. akt III K 73/21. Nadto, pismem z dnia 8 grudnia 2022 r. skazany, wezwany do sprecyzowania wniosku z dnia 23 listopada 2023 r., wskazał, że ubiega się o wznowienie postępowania we wskazanej wyżej sprawie, a ponadto wnosi o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 6 grudnia 2021 r., sygn. akt II AKa 172/19, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 3 kwietnia 2019 r., sygn. akt III K 11/19. W pismach tych skazany wyraził swoje niezadowolenie z zapadłych rozstrzygnięć dodając, że Sady skazały niewinnego człowieka.

Postanowieniem z dnia 28 września 2023 r., sygn. akt V KO 76/23 Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania w wymienionych sprawach.

Zażalenie na to postanowienie złożył skazany J. N. podnosząc, że nie zgadza się z zapadłym rozstrzygnięciem. Autor zażalenia wskazał, że SSN Zbigniew Puskarski nie powinien orzekać w jego sprawie, albowiem uprzednio orzekał już w składzie 3-osobowym w sprawie V KZ 14/23, w której w dniu 11 lipca 2023 r. zostało wydane postanowienie, którym uchylono orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2023 r., sygn. akt V KO 119/22.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie skazanego nie zasługuje na uwzględnienie. J. N. nie przedstawił bowiem żadnych argumentów, które byłyby w stanie podważyć zaskarżoną decyzję Sądu Najwyższego orzekającego w pierwszej instancji.

Uznanie wniosku o wznowienie za oczywiście bezzasadny ma miejsce w sytuacji, gdy w sposób oczywisty, wniosek taki oparty zostanie na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego lub też żadna ze wskazanych we wniosku okoliczności nie będzie się mieściła w katalogu przesłanek zawartych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k. oraz gdy nie będzie wchodzić w grę działanie sądu z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.).

Skarżący w zażaleniu nie sformułował konkretnych zarzutów świadczących o nietrafności tego postanowienia (V KO 76/23), powołując się w dalszym ciągu na

okoliczności związane z merytorycznym rozpoznaniem opisanych spraw i występujące – w ocenie skazanego – nieprawidłowości w zakresie procedowania wskazanych Sądów powszechnych.

Odnosząc się do podnoszonej przez skazanego kwestii nieprawidłowej obsady Sądu Najwyższego wskazać należy, że istotnie SSN Zbigniew Puskarski brał udział w wydaniu orzeczenia z dnia 11 lipca 2023 r., sygn. akt V KZ 14/23, w którym uchylono postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2023 r., sygn. akt V KO 119/22. Należy jednak zauważyć, że w orzeczeniu tym skład Sądu Najwyższego nie odnosił się w ogóle do argumentów skarżącego i nie badał merytorycznie wniosku o wznowienie postępowania, a jedynie działał z urzędu wobec zaistnienia uchybienia o charakterze bezwzględny (art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.), tj. nienależytej obsady Sądu Najwyższego I instancji i uchylił zaskarżone orzeczenie - niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz wpływu uchybienia na treść orzeczenia (wprost to zaznaczono w treści rozstrzygnięcia – s. 2 postanowienia w sprawie V KZ 14/23). W tej sytuacji, wbrew twierdzeniom skarżącego nie zachodziła wobec SSN Zbigniewa Puskarskiego przesłanka wyłączenia sędziego od rozpoznania sprawy V KO 76/23.

Zdaniem Sądu Najwyższego *ad quem* bezspornie, przy ponownym rozpoznaniu sprawy przez Sąd Najwyższy I instancji wystąpiły okoliczności upoważniające do skorzystania z unormowania zawartego w art. 545 § 3 k.p.k., który zezwala na odmowę przyjęcia wniosku nie pochodzącego od osoby wymienionej w § 2 tego przepisu bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, gdy z treści wniosku wynika jego oczywista bezzasadność. W tym wypadku Sąd Najwyższy rozważył wszystkie okoliczności wskazane we wniosku skazanego J.N.

Ponieważ zaskarżone postanowienie Sądu Najwyższego *a quo* jest w pełni zasadne, należało orzec jak w sentencji.

JML

